

عنوان مقاله:

تاملی بر نقش تمرکزگرایی و تمرکززدایی در ساختار آموزش و پرورش و بررسی دلالت های آن در نظام برنامه درسی ایران

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی اقتصاد مدیریت و علوم اجتماعی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

پریناز آقاباباییان - دکتری فلسفه تعلیم و تربیت، مدرس دانشگاه پیام نور استان اصفهان

حمیرا حاتمی - کارشناس علوم روانشناسی، مدرس مدارس ابتدایی سماء آموزش و پرورش ناحیه ۲ اصفهان

پروین آقاباباییان - کارشناس علوم اجتماعی

خلاصه مقاله:

پس از دوره نسبتاً طولانی تمرکزگرایی با آغاز تجارب تمرکززدایی از دهه 70 به این سو، تمایل دولت ها به نظام های متمرکز و غیرمتمرکز در حال نوسان بوده است. از آنجایی که تمرکززدایی عمده ریشه در عرصه های سیاسی و اقتصادی دارد، بنابراین تمرکززدایی از این عرصه ها به نظام های برنامه درسی و آموزشی رخنه کرده است. مشکلاتی نظیر کمبود نیروی انسانی متخصص، جهانی شدن و مقاومت ازطرف معلمان موجب توجه دوباره دولتها به تمرکزگرایی به منظور ارتقای کیفیت آموزش و رفع این مشکلات شده است. در این مقاله ضمن تبیین تمرکزگرایی و تمرکززدایی، به ویژه در عرصه آموزش و پرورش و نظام برنامه درسی، به علل عمده انحراف از هدف اصلی تمرکززدایی، از جمله توجه بیش از حد به مسائل حاشیه ای آن نظیر مسائل مالی، اجرایی و مدیریتی (مواجهه سخت) و توجه کمتر به مسائل کیفی و محتوایی آموزشی و برنامه درسی (مواجهه نرم) اشاره شده است. این دو نوع مواجهه عملاً در تمرکز زدایی نظام آموزشی و برنامه درسی پدیدار شده و برداشت هاو دآوری های غلط از مسئله تمرکزگرایی و تمرکززدایی را به دنبال داشته است حال هدف پژوهش حاضر آن است که به تاملی بر نقش تمرکزگرایی و تمرکززدایی در ساختار آموزش و پرورش و بررسی دلالت های آن در نظام برنامه درسی ایران بپردازد.

کلمات کلیدی:

تمرکزگرایی، تمرکززدایی، تفویض اختیار، برنامه درسی، نظام آموزشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/388384>

